

PADĖKA

Dėl daugelio dalykų nekantravau parašyti šią knygą. Nors tai pramanyta istorija (aš niekada negyvenau San Fransiske, nedirbau receptų kūrėja ir nejutau po kojomis dundant žemės), knygos puslapiuose gausiai pribarstyta užuominų apie mano asmeninius išgyvenimus. Taigi visų pirma dėkoju savo seseriai Jennai Free Davis (taip pat jos vyrui D'Arcy ir vaikams Emily ir Gavin), tapusiai surogatine motina ir padovanojusiai mums nuostabią mergaitę, kurią pavadiname Addison Mae. Be Jennos aš nebūčiau tapusi motina. Viskas paprasta – aš jai neapsakomai dėkinga.

Nors nevaisingumo gydymo procedūros ir emocinė našta man pažįstamos, o rašyti apie tai, kad ir kaip apmaudu, buvo lengva, norėdama įkvėpti šiai knygai gyvybės ir tikroviškumo, klioviausi daugybės žmonių patirtimi.

Dėkoju „Google“ ir tiems žmonėms, kurie įkėlė į internetą gražių San Fransisko nuotraukų ir jo aprašymų, nes galėjau įsivaizduoti tą miestą net jame negyvendama. Ypač dėkoju Catherine Nomurai už kelionės gidą atstojantį elektroninį laišką, kuriame ji ne tik aprašė vietas, bet ir apibūdino mieste tvyrančią atmosferą, ir dar už tai, kad pranešė, jog miestiečiai savo miesto nevadina „San Franu“. Grįžusi arčiau namų, dėkoju Fevju gatvėje įsikūrusiai kavinei „Starbucks“ ir knygyniui „Chapters“ už tai, kad suteikė vietą rašyti ir daug karštos kavos.

Kristen Eppich, maisto stilistei, rašytojai ir išskirtinei receptų kūrėjai, dėkoju už tai, jog pasidalijo, ką patiria kurdama stebuklus iš paprastų ingredientų, ir už atsakymus į ne visai deramus klausimus, pavyzdžiui: *Na, tai kiek svorio priaugai pirmajame darbe?*

Advokatui Richardui Vaughnui iš „International Fertility Law Group Inc.“ Kalifornijoje dėkoju ne vien už telefonu ir elektroniniu paštu pateiktus atsakymus į mano klausimus (daugybę jų), bet ir už tai, kad perskaitė dalį knygos, tikrindamas, ar nesupainiojau teisinių terminų. Draugei teisininkei iš Toronto Sarai Cohen dėkoju už supažindinimą su Richu ir už atsakymus prie rytinio kavos puodelio į mano klausimus apie teisinius surogatinės motinystės aspektus. Taip pat dėkoju Intensyviosios terapijos skyriaus gydytojai Heather Whittingham, kuri maloningai išaiškino įvairiausias medicinines baisybes, kol mudviejų dukterys triūsė dailės pamokose, ir gydytojai Kim Foster, pažėrusiai medicininių patarimų ir atidžiai patikrinusiai rankraštį. Visos šioje knygoje užsilikusios klaidos yra vien tik mano.

Redaktorei Michellei Meade, supratusiai, ką noriu parašyti, net tada, kai aš pati to nesupratau, dėkoju už tai, kad jos durys visada buvo man atviros, o rašydama visą laiką jaučiau ją žiūrint per petį. Mudvi buvome pati geriausia komanda. Dėkoju ir Carolyn Forde, savo agentei ir didžiausiai palaikytojai, – Tavo tikėjimas mano

knygomis, esamomis ir būsimomis, nelieka nepastebėtas. Dėkoju už šauktukus ir nuraminimus – supratau kadaise priėmusi teisingą sprendimą. Dėkoju leidyklų „MIRA Books“, „Harlequin“, „HarperCollins“ ir viešųjų ryšių agentūros „BookSparks“ darbuotojams – negalėčiau vadintis rašytoja be jūsų palaikymo ir nenuilstamo triūso, stengiantis paversti mano žodžius tikromis, apčiuopiamomis knygomis. Jūsų padedama pasirodžiau gerai, regis, be menkiausių pastangų!

Mielieji skaitytojai, ačiū, kad perkate, skolinatės, skaitote ir aptariate mano knygas! Be jūsų man nebūtų prasmės rašyti. Draugėms rašytojoms, pirmųjų rankraščių skaitytojoms ir nuostabioms knygų tinklaraštininkėms (ypač Melissai Amster, Andreai Peskind Katz ir Jennifer O'Regan) dėkoju už palaikymą. Rosey Kaes, Kim Foster, Becky Stanisic ir Annable Fitzsimmons – ačiū už pagalbą plėtojant siužetines linijas ir už tai, jog skaitėte mano parašytus žodžius, nors kartais jie buvo beveik nesuprantami. Ypač širdingos padėkos nusipelnė Tracey Garvis Graves, Lori Nelson Spielman, Taylor Jenkins Reid, Mary Kubica, Rachel Goodman, Amy E. Reichert, Colleen Oakley, Sona Charaipotra, Shelly King ir rašytojų asociacija „The Tall Poppies“. Dėkoju, kad man, pradedančiai rašytojai, padėjote rasti kelią – be jūsų būčiau pasiklydusi.

Tracy Chappell, motina, rašytoja, redaktorė ir draugė, netikėtai mirė nuo smegenų aneurizmos sulaukusi vos keturiasdešimt vienu, maždaug tuo metu, kai aš baigiau taisyti šią knygą. Dėkoju Tau už tai, kad priminei, jog šioje knygoje nėra papasakota mano istorija, bet kitas žmogus galėjo tai išgyventi. Ji tapo geresnė vien dėl Tavęs.

Dėkoju savo tėvams Bobui ir Judy, jų antrosioms pusėms Brendai ir Jūrgenui, taip pat visiems broliams ir seserims: man buvo lengva siekti svajonių, nes Jūs visada mane palaikėte. Aš Jus myliu.

O baigdama noriu padėkoti Adamui ir Addison – be jūsų nebūčiau nieko padariusi. Mano meilė Jums didesnė už mėnulį ir visas žvaigždes drauge sudėjus.